

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební a územního plánu, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2011 č. j. S-MHMP 200503/2011/OST/Ja, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 5 A 345/2011 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby, (dále jen „stavební úřad“) rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 2. 2011, č. j. MCP6 005482/2011, tak, že žalobce se dopustil jako podnikající fyzická osoba spáchání správního deliktu dle ust. § 180 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), tím, že bez příslušného územního rozhodnutí o změně využití území provozoval od 18. 6. 2010 nejméně do 9. 9. 2010 na pozemku p. č. 358/1 v k. ú. Přední Kopanina odstavnou plochu pro parkování velkého počtu vozidel, především pro klienty ruzyňského letiště. Předmětný pozemek je přitom dle katastru nemovitostí evidován jako zahrada.

Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím č. j. S-MHMP 200503/2011/OST/Ja ze dne 6. 10. 2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“) uloženou pokutu snížil na 150.000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Naposledy uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 6. 3. 2015, č. j. 5 A 345/2011 – 40, (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že rozhodnutí o změně využití území jako jeden z druhů územního rozhodnutí stanoví nový způsob užívání pozemku, příp. podmínky jeho využití, a je vydáváno pro záměry nestavebního charakteru. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 92/2011 – 84, kterým bylo rozhodováno o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku městského soudu, č. j. 11 A 178/2010 – 48, podléhají projednání v územním řízení i činnosti, kterými žádná stavba nevzniká, když rozhodnutí o změně využití území vyžadují (dle § 80 odst. 2 stavebního zákona) i změny druhu pozemku přesahující výměru 300 m². Správní orgány proto na daný případ správně aplikovaly § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, a posoudily žalobcovo jednání jako činnost vyžadující vydání rozhodnutí o změně využití území. Pokud žalobce využíval pozemek, evidovaný v katastru nemovitostí jako zahrada, jako odstavnou a parkovací plochu bez vydaného územního rozhodnutí o změně využití území, došlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, za nějž byla žalobci správními orgány uložena pokuta v rozmezí stanoveném zákonem. Žalovaným uloženou sankci neshledal ani městský soud nepřiměřenou.

[3] Městský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že je mu ukládána sankce za jednání, které je promlčeno. Dospěl k závěru, že vytýkané jednání je nutno považovat za správní delikt trvající, jelikož žalobce jím vyvolal protiprávní stav a udržoval jej od září 2006, kdy byl zahájen provoz odstavné plochy, nejméně do doby poslední kontrolní prohlídky dne 9. 9. 2010. Ohledně účinků trvajících deliktů na běh prekluzivních lhůt soud citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č.j. 5 A 164/2002 – 44, dle nějž *„za trvající jiný správní delikt lze proto považovat takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajících jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.“* V případě žalobce byla dodržena jednoletá subjektivní prekluzivní lhůta k zahájení řízení o správním deliktu, jelikož správní orgán se o jednání žalobce poprvé dozvěděl při kontrolní prohlídce dne 18. 6. 2010. Byla dodržena i tříletá objektivní prekluzivní lhůta, k odstranění protiprávního stavu došlo až ke dni 1. 8. 2011.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[4] Žalobce / stěžovatel / napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Předně namítá, že mu napadeným rozhodnutím byla uložena sankce, která nemá oporu v zákoně a její uložení se opírá o nepřípustnou analogii zákona. Stavební zákon striktně rozlišuje mezi změnami v území (terénními úpravami) a následným užíváním území či stavby. Změnami v území jsou činnosti uvedené v § 80 stavebního zákona (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí), mezi jinými *změny druhu pozemku přesahující výměru 300 m², zejména zřizování, rušení a úpravy vinic, chmelnic, lesů, parků, zahrad a sadů, pokud podmínky nejsou stanoveny schválenými pozemkovými úpravami nebo jiným územním rozhodnutím*. Stěžovatel nepopírá, že takovou změnu pozemku provedl, nicméně zákon trestá právě pouze tuto změnu a nikoliv následné užívání pozemku. Ke změně území došlo už v roce 2006 a tato činnost je již dávno promlčena.

[5] Uvedená dichotomie je zcela zjevná v oblasti staveb, kdy zákon sankcionuje v ust. § 180 odst. 1 písm. a), c), g), j), k) a n) na jedné straně porušení předpisů vztahujících se k stavební činnosti v režimu stavebního povolení či ohlášky, na druhé straně pak v § 180 odst. 1 písm. b), h), i), l) a m) porušení předpisů o užívání stavby z titulu ohlášky nebo kolaudace. Legislativce v těchto souvislostech důsledně odlišuje pojmy „provádí“ a „užívá“. Uvedené rozlišení je patrné i v případě změn v území a jeho následného využití. Zatímco změny v území podléhají regulaci, jejíž porušení trestá ust. § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, které je uvedeno slovem „provádí“, v případě následného užívání území nestanoví stavební právo žádnou sankci. Sankce by mohly plynout z předpisů o ochraně životního prostředí, dopravních předpisů, živnostenských předpisů apod., ale nikoliv ze sankčních ustanovení § 180 stavebního zákona.

[6] Stěžovatel v příslušném období žádné změny území neprováděl, ty byly dokonány již dříve. Stěžovatel pouze „užíval“. V tomto případě tedy nelze aplikovat § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, jak učinily správní orgány a aproboval městský soud. Uvedené ustanovení se vztahuje pouze na „provádění“ změn. Z hlediska výkonu veřejné správy se může jevit jako potřebné, aby veřejná moc měla možnost stíhat užívání změny území, která byla provedena bez územního rozhodnutí, ale pokud to není výslovně uvedeno v zákoně, tak není možné tuto potřebu dovodit skrze nepřípustnou analogii nebo rozšiřující výklad.

[7] O správnosti výkladu stěžovatele svědčí i skutečnost, že poukazovaná mezera v zákoně byla odstraněna novelou stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2013, kterou bylo do zákona vloženo nové ustanovení § 180 odst. 1 písm. r), dle něhož se správního deliktu dopustí ten, kdo *užívá stavbu nebo terénní úpravy podle § 104 odst. 1 písm. e) až i) provedené bez souhlasu nebo povolení stavebního úřadu*. Na případ stěžovatele dokonce přímo dopadá písm. f) tohoto ustanovení: *„stavby odstavných, manipulačních, prodejních, skladových nebo výstavních ploch o výměře nad 300 m² nejvíce však do 1.000 m², které neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí.“* Na podporu svých tvrzení dále cituje z důvodové zprávy k uvedené novele, když *k zajištění stavební kázně jsou doplněny další skutkové podstaty přestupků fyzických osob a správních deliktů právnických nebo fyzických podnikajících osob. Ve stávající úpravě nejsou některá nežádoucí jednání označena za protiprávní, nebo neplnění zákonem uložených povinností není možné ve všech případech sankcionovat. Stávající skutkové podstaty zůstávají zachovány včetně výše pokuty, v některých případech dochází ke zpřesnění formulace skutkové*

podstaty. Neexistuje přitom žádná dosavadní skutková podstata, jejímž zpřesněním by mohlo být obsahově nové ust. § 180 odst. 1 písm. r) stavebního zákona.

[8] Stěžovatel si je vědom skutečnosti, že tato otázka byla již v tomtéž účastenském obsazení řešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 92/2011 - 84, argumentační odmítnutí námitky zákazu trestu bez zákona však mělo v tomto případě pouze povahu *obiter dicti*. Dle názoru stěžovatele tak není nezbytné případný rozpor řešit cestou překonání dosavadního názoru skrze rozhodnutí rozšířeného senátu. Pokud však bude Nejvyšší správní soud na věc nahlížet jinak, domáhá se předložení věci k rozhodnutí rozšířeného senátu.

[9] Další námitkou stěžovatel poukazuje na to, že pokud se na delikt bude hledět jako na nepovolenou změnu území, což delikt skutečně v té době (v roce 2006) byl, tak není deliktem pokračujícím a ani trvajícím. Od roku 2007 prokazatelně stěžovatel žádné změny území neprovádí. Delikt spočívající ve změně území je tudíž nepochybně promlčen. Činnost stěžovatele v místě, kde ji provozoval, nikomu nevadila, nikoho neohrožovala ani nezatěžovala životní prostředí. Městský soud uvedl, že tyto skutečnosti do právního řešení otázky nevstupují. Stěžovatel má za to, že pokud je delikt pouze formální, je třeba při jeho hodnocení posuzovat materiální znak tak, že je nepatrný, a to by se mělo promítnout i do výše sankce. Městský soud rezignoval na posouzení přiměřenosti uložené sankce, sankce ve výši 150.000 Kč je s ohledem na výše uvedené nepřiměřená.

[10] Žalovaný uvedl, že otázka naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. f) byla několikrát řešena i Nejvyšším správním soudem (rozsudky ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 92/2011 - 84, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 61/2014 - 26), stěžovatel ji svým jednáním naplnil. K novelizaci stavebního zákona s účinností k 1. 1. 2013 nelze přihlédnout ani z ní dedukovat úmysl zákonodárce. Nemohlo dojít k prekluzi správního deliktu, jelikož jde o delikt trvajícím a počátek prekluzivní lhůty je dán ukončením jednání. Stavební úřad se o jednání dozvěděl dne 18. 6. 2010 a správní řízení zahájil dne 13. 9. 2010. Tvrzení stěžovatele, že jeho činnost nikomu nevadila, se nezakládá na pravdě. Stavební úřad řešil několik podnětů občanů dané lokality, které obtěžoval neustálý provoz velkého počtu automobilů v obytné zástavbě rodinných domů v souvislosti s provozem odstavné plochy.

[11] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 6 As 61/2015 - 27, byl kasační stížnosti odkladný účinek přiznán.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[14] V posuzovaném případě není pochybností o skutkovém stavu věci. Stěžovatel sám opakovaně uvádí, že na dotčeném pozemku provozoval odstavnou plochu pro parkování automobilů od roku 2006 do 1. 8. 2011, kdy svou činnost ukončil. Předmětem sporu je naopak právní hodnocení žalovaného a městského soudu, když stěžovatel se domnívá, že je sankcionován za jednání, které není (resp. v době jeho spáchání nebylo) správním deliktem.

[15] Stavební úřad kvalifikoval jednání stěžovatele jako správní delikt dle ust. § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2012). Podle tohoto ustanovení *se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že provádí činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí, bez tohoto rozhodnutí nebo v rozporu s ním, popřípadě bez územního souhlasu anebo v rozporu s ním nebo provádí činnosti územním rozhodnutím zakázané.* Dle ust. § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2012) pak platilo, že *rozhodnutí o změně využití území vyžadují změny druhu pozemku přesahující výměru 300 m², zejména zřizování, rušení a úpravy vinic, chmelnic, lesů, parků, zahrad a sadů, pokud podmínky nejsou stanoveny schválenými pozemkovými úpravami nebo jiným územním rozhodnutím.*

[16] Stěžejní argumentace stěžovatele spočívá v tom, že neprováděl změnu využití území, resp. ke změně využití území došlo již dříve, a v posuzovaném období pouze takto změněné území užíval. Pro úplnost je třeba zmínit, že stěžovateli již byla v minulosti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č. j. S-MHMP 231180/2010/OST/Ja, uložena sankce za spáchání totožného správního deliktu za stejné jednání v období od září 2006 do 23. 9. 2009. Toto rozhodnutí bylo předmětem přezkumu u městského soudu, který ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 14. 6. 2011, č. j. 11 Ca 178/2010 – 48. Uvedený rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 92/2011 – 84. Městský soud posléze zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 11 A 178/2010 – 98. Důležité však je, že ve výše citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou podřazení skutku spočívajícího v jednání stěžovatele pod skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona.

[17] Dle tohoto rozsudku „*v souladu s § 80 odst. 2 stavebního zákona podléhají projednání v územním řízení i činnosti, kterými žádná stavba nevzniká, když rozhodnutí o změně využití území vyžadují i změny druhu pozemku přesahující výměru 300 m², mimo jiné i rušení a úpravy zahrad, pokud podmínky nejsou stanoveny schválenými pozemkovými úpravami nebo jiným územním rozhodnutím.* V dané věci stěžovatel využíval více než 300 m² zahrady jako parkovací a odstavnou plochu. Činnost, spočívající v každodenním odstavování několika desítek vozidel na pozemku vedeném jako zahrada, byla správním orgánem správně posouzena jako činnost podléhající vydání územního rozhodnutí o změně využití území /§ 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona/ provozovaná bez rozhodnutí o změně ve využití území zahrady na ostatní (odstavnou, parkovací) plochu. Stěžovatel se tak dopustil správního deliktu ve smyslu § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, když činnost prováděl bez příslušného územního rozhodnutí.

[18] *Městský soud však výše uvedenou argumentací nepoužil v posuzované věci analogii, ale pouze na skutkový stav aplikoval příslušnou právní normu, a to § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, když se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že zamýšlel-li stěžovatel na pozemku, evidovaném v příslušné evidenci jako zahrada, provozovat parkoviště motorových vozidel, jedná se o nový způsob užívání pozemku, který podléhá ve smyslu § 80 odst. 1 vydání rozhodnutí o změně využití území. Ustanovení § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona obsahuje demonstrativní a nikoliv taxativní výčet konkrétních případů, u nichž je vydání územního rozhodnutí zákonem jednoznačně požadováno. Právní norma obsahuje typické slovní vyjádření „zejména“ pro příkladné vymezení, které nevylučuje možnost rozšíření použití normy mimo vymezený výčet. V posuzované věci však ani nebylo třeba demonstrativní výčet rozšiřovat.“*

[19] Závěr stěžovatele, že je trestán za jednání, které není dle stavebního zákona správním deliktem, tudíž nemá opodstatnění. Nejvyšší správní soud tento závěr v citovaném rozsudku nevyslovil jako pouhé *obiter dictum*, nýbrž v rámci věcného vypořádání kasačních námitek. Nyní prezentované kasační důvody přitom nemohou vést k odlišnému posouzení věci. Analogie s dichotomií právního režimu při stavební činnosti je nepřipadná. Kromě územního rozhodnutí je pro provedení stavby (s výjimkou staveb uvedených v § 103 stavebního zákona) též třeba stavebního povolení nebo ohlášení. Stavbu, která vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení lze posléze užívat pouze na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo kolaudačního souhlasu. Zákon tedy předpokládá vydání dvou na sebe navazujících rozhodnutí, stavebního povolení (ohlášení) a kolaudačního souhlasu (oznámení). Relativně nezávisle na sobě pak sankcionuje nedodržení podmínek pro provedení stavby (případně absenci) v případě stavebního povolení a vedle toho porušení zákonných povinností na úseku užívání stavby dle kolaudačního souhlasu. Činnost stěžovatele naproti tomu vyžadovala vydání jen jednoho rozhodnutí, a to územního rozhodnutí o změně využití území. V tomto směru není třeba uměle konstruovat rozdělení na „provedení změny využití území“ a „užívání změny využití území“, jak dovozuje stěžovatel, když ani stavební zákon toto rozlišení neprovádí.

[20] Problematická je i úvaha, že vytýkané jednání lze stíhat až podle novelizovaného ust. § 180 odst. 1 písm. r), jímž byla odstraněna mezera v zákoně, a dle něhož se správního deliktu dopustí ten, kdo *užívá stavbu nebo terénní úpravy podle § 104 odst. 1 písm. e) až i) provedené bez souhlasu nebo povolení stavebního úřadu*. Je patrné, že uvedené ustanovení sankcionuje provádění staveb (resp. terénních úprav) bez příslušného stavebního povolení nebo ohlášení, ačkoliv stavbu dle zákona stíhá povinnost povolení nebo ohlášení. Stěžovatel přitom nebyl napadeným rozhodnutím trestán za stavební činnost. Ve správním řízení nebyla vůbec posuzována otázka, zda je provozovaná odstavná plocha pro parkování automobilů stavbou podle § 104 odst. 1 písm. e) až i) stavebního zákona. Opět je třeba zopakovat, že stěžovatel toliko změnil využití území bez potřebného územního rozhodnutí o změně využití území. Zákonnému ustanovení § 180 odst. 1 písm. f) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, podle něhož byla stěžovateli uložena sankce, pak spíše odpovídá ustanovení § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona po provedené novelizaci, dle něhož se právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že *v rozporu s § 76 provede činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí nebo veřejnoprávní smlouva nebo územní souhlas anebo regulační plán*.

pokračování

[21] Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku, že napadeným rozhodnutím je stěžovateli ukládána sankce za jednání, které je promlčeno. Podle § 182 odst. 3 ve spojení s § 182 odst. 5 stavebního zákona platí, že odpovědnost podnikající fyzické osoby za správní delikt *zaniká, jestliže stavební úřad o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán*. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 92/2011 – 84, po skutkové stránce je provozování předmětné činnosti na území evidovaném v katastru nemovitostí jako zahrada bez územního rozhodnutí, nebo v rozporu s ním, správním deliktem trvajícím. Pro počátek běhu lhůty u trvajících správních deliktů je rozhodující až doba odstranění protiprávního stavu (srov. též městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 – 44). Dle zjištění stavebního úřadu stěžovatel uvedenou činnost provozoval do 9. 9. 2010, dle vlastního vyjádření ukončil stěžovatel tuto činnost až 1. 8. 2011. V každém případě však ke dni zahájení řízení dne 14. 9. 2010 ani objektivní ani subjektivní prekluzivní lhůta neuplynula.

[22] K přiměřenosti uložené sankce Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný úvahy o výši pokuty opíral zejména o počet zaparkovaných vozidel a s tím související majetkový prospěch (při opakovaných kontrolních prohlídkách stavebního úřadu bylo na pozemku odstaveno vždy 30 – 69 automobilů při ceně parkovného 200 Kč/den, resp. 700 Kč/týden) a skutečnost, že stěžovatel neukončil protiprávní jednání ani přes opakované výzvy a předchozí uložení sankce. Ve správní žalobě namítal stěžovatel nepřiměřenost sankce z důvodu, že nemůže plnit svou preventivní funkci, když stěžovatel vytýkané jednání ke dni podání žaloby již ukončil a dále, že výpočet žalovaného pracuje ekonomicky vzato s obratem a nikoliv se ziskem. Stěžovatel zmiňoval i dopad sankce stran přiměřenosti, a to ve vztahu k příjmům a následkům. Městský soud uvedl, že účelem uložené sankce je působit na pachatele, aby se pro příště vyvaroval obdobného jednání a postihnout jej za jeho protiprávní jednání. Dle názoru městského soudu uložil žalovaný v napadeném rozhodnutí sankci, která je vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že městský soud rezignoval na posouzení přiměřenosti uložené sankce. Kasační námitky k otázce přiměřenosti sankce pak stěžovatel směřuje výhradně k tomu, že jeho jednání nevykazuje materiální znaky správního deliktu, jelikož sankcionované jednání nikomu nevadilo a neohrožovalo žádný chráněný zájem. Otázku materiální stránky správního deliktu však stěžovatel nevznesl v řízení před městským soudem, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přitom brání tomu, aby v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004, nebo ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155). Nejvyšší správní soud pak v obecné rovině s odkazem na odůvodnění žalovaného neshledává uloženou sankci jako nepřiměřenou.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu